

NAGYSZOMBATON REGGEL

Pap: Dicsőség a szent, egyvalóságú, elevenítő és feloszthatatlan Háromságnak, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek, mindig, most és mindenkor és örökkön-örökké.

Nép: Ámen.

Dicsőség a magasságban Istennek, * békesség a földön és jóakarát az embereknek! *Háromszor.*

Uram nyisd meg ajkaimat, * és szám a te dicséretedet fogja hirdetni! *Kétszer.*

Hexaszalmosz (hat zsoltár):

3. zsoltár

Uram, mennyire sokan lettek, kik engem szorongatnak!

Sokan támadnak reám.

Sokan mondják lelkemnek:

„Istene sem menti már meg.”

Te pedig, Uram, oltalmazóm vagy,
én dicsőségem, ki fölemeled fejemet.
Fennhangon az Úrhoz kiáltottam,
és meghallgatott engem szent hegyéről.

Elszenderültem, és mély álomban voltam,
fölkeltem, mert az Úr oltalmába vesz engem.
Nem félek az engem környező nép ezreitől.
Kelj föl, Uram! Ments meg, én Istenem!
Mert te sújtottál le mindenkire,
aki ok nélkül gyűlölt engem,
a bűnösök fogait kiverted.
Az Úré a szabadítás,
és népeden a te áldásod!
Elszenderültem, és mély álomban voltam,
fölkeltem, mert az Úr oltalmába vesz engem.

37. zsoltár

Uram, ne feddj meg engem felindulásodban,
és haragodban ne dorgálj meg engem,
mert nyilaid belém hatoltak,
és rám nehezült kezed!

Nincs épség testemben haragodtól,
nincs békesség csontjaimban bűneim miatt.
Mert gonoszságaim elborították fejemet,
és súlyos teherként nehezdedek rám.

Büzlöttek és megüszkösödtek sebhelyeim
oktalanságom miatt.

Nyomorulttá lettem, és végképp meggörnyedtem,
napestig szomorkodva jártam.

Mert vesém megtelt ócsárlással,
és nincs épség testemben.

Tönkrementem és igen megaláztattam,
szívem keserúsége miatt jajgatok.

Uram, előtted van minden kívánságom,
és fohászkozásom nincs elrejtve tőled.

Szívem megháborodott, erőm elhagyott,
és már szemem világa sincs velem.

Barátaim és társaim, akik felém jöttek, elfordultak,
és rokonaim megvetéssel mind eltávolodtak;
és erőszakoskodtak, kik lelkemre törtek,
és kik romlásomra törekedtek, hiúságokat szóltak,
és naphosszat csak cselt szóttek.

Én pedig, mint a süket, nem hallottam,
és mint a néma, ki nem nyitja föl száját.
Olyan lettem, mint a nem halló ember,
és kinek szájában nincs ellenkezés.

Mert, Uram, tebenned bíztam,
te meghallgatsz engem, Uram, Istenem!
Mert ezt mondtam:

Felettem sohase örvendezzenek az én ellenségeim,
bár amikor meginogtak lábaim, gögösen szólhattak rólam!
Mert én az ostorozásra is kész vagyok,
és fájdalommal előttem van mindenkor.
Mert én gonoszágomat megvallom,
és bűnömről gondolkodom.
Ellenségeim pedig élnek, és erőt vettek rajtam,
és megsokasodtak, kik igaztalanul gyűlölnék engem.
Kik jóért rosszal fizetnek, rágalmaztak engem,
mivel a jóra törekedtem.
Ne hagyj el engem, Uram,
Istenem, ne távozz el tőlem!
Figyelj megsegítésemre, üdvösségem Ura!
Ne hagyj el engem, Uram,
Istenem, ne távozz el tőlem!
Figyelj megsegítésemre, üdvösségem Ura!

62. zsoltár

Isten, én Istenem! Tehozzád ébredek virradatkor,
reád szomjazott a lelkem,
még inkább eped utánad testem
a puszta, úttalan és vizetlen földön.
Így jelentem meg előtted, a szent helyen,
hogyan lássam erődöt és dicsőségedet.
Mert jobb a te irgalmad, mint az élet,
ajkaim dicsérnek téged.
Így áldani foglak téged életemben,
és a te nevedben emelem föl kezemet.
Mint dús lakomával teljék be lelkem,
ujjongó ajkakkal dicsér a szám.
Ha rólad emlékeztem meg ágyamon,
hajnalban rólad elmélkedtem;
mert segítőm lettél,

és szárnyaid árnyékában örvendezem.
Lelkem hozzád ragaszkodik,
jobbod fenntart engem.
Ám akik ok nélkül törtek lelkemre,
a föld legmélyére jutnak,
kardélre hányatnak, rókák martalékai lesznek.
A király pedig örvendezni fog Istenben,
dicséretben lesz részük azoknak, kik őrá esküsznek,
mert elnémul a rágalmazók szája.
Hajnalban rólad elmélkedtem;
mert segítőm lettél,
és szárnyaid árnyékában örvendezem.
Lelkem hozzád ragaszkodik.

Dicsőség... most és...

87. zsoltár

Uram, üdvözítő Istenem, éjjel-nappal hozzád kiáltottam.
Jusson színed elé imádságom,
hajtsd füledet könyörgésemre!

Mert bajokkal lett tele a lelkem,
és életem közel jutott az alvilághoz.
A sírgödörbe lemenők közé számítanak,
olyan lettem, mint akin már nem lehet segíteni,
aki szabad a holtak között,
mint akik sebezten sírokban nyugszanak,
akikre már nem is emlékezel,
mint akik már kiszakasztattak kezedből.
Mély gödörbe tetted engem,
sötétségbe és a halál árnyékába.
Rám nehezült haragod,
és rám zúdítottad minden hullámodat.

Eltávolítottad tőlem ismerőseimet,
utálat lettem a szemükben.
Be vagyok zárva, és nem tudok kimenni.
Szemem elsorvad a nyomorúságtól.
Hozzád kiáltottam, Uram, napestig,
hozzád terjesztettem ki kezeimet.
Vajon a holtakkal teszel-e csodákat,
vagy a halottak fognak föltámadni,
hogyan magasztaljanak téged?
Hirdeti-e valaki a sírban irgalmasságodat
és hűségedet a pusztulás földjén?
Megtudhatja-e valaki csodáidat a sötétségben
vagy igazságosságodat a feledés földjén?
Én azért, Uram, hozzád kiáltok,
és már kora reggel eljut hozzád imádságom.
Miért veted el, Uram, lelkemet,
és miért fordítod el tőlem arcodat?
Szegény vagyok és bajok közt ifjúkorom óta,
ha fel is magasztaltak, aztán megaláztak és kétségbe estem.
Elborított haragod hulláma,
és retteneteid felkavartak engem.
Mint a víz, egész nap csak ez vesz körül,
teljesen bekerít engem.
Eltávolítottad tőlem barátomat és társamat,
és ismerőseimet is nyomorúságomtól.
Uram, üdvözítő Istenem, éjjel-nappal hozzád kiáltottam.
Jusson színed elé imádságom,
hajtsd füledet könyörgésemre!

102. zsoltár

Áldjad, én lelkem, az Urat,
és egész bensőm az ő szent nevét!

Áldjad, én lelkem, az Urat,
és ne feledd el, mennyi jót tett veled!
Ő megbocsátja minden vétkeid,
meggyógyítja minden betegséged,
Életedet megmenti a pusztulásból,
megkoszorúzza irgalmassággal és könyörülettel.
Betölti vágyaidat javaival,
megújul ifjúságod, mint a sasé.
Irgalmasságot cselekszik az Úr,
igazságot szolgáltat minden elnyomottnak.
Megismertette Mózesrel útjait,
Izrael fiaival rendelkezéseit.
Könyörület és irgalmas az Úr, hosszantűrő és nagyirgalmú.
Nem haragszik mindvégig, s nem is neheztel örökre.
Nem vétkeink szerint cselekszik velünk,
és nem bűneink szerint fizet nekünk,
mert amilyen magas az ég a föld felett,
oly erőssé tette az Úr irgalmát az öt félok számára.
Amilyen távol van kelet nyugattól,
olyan messzire veti el tőlünk vétkeinket.
Mint az atya könyörül fiain,
úgy könyörül az Úr az öt félokön,
mert tudja ő, hogy miből alkotott,
emlékezik arra, hogy porból lettünk.
Az ember napjai, akár a fű,
mint a rét virága, elvirágzik,
Ha szél söpör végig rajta, nincs is többé,
és már a helyét sem ismerjük meg.
Az Úr irgalmassága azonban öröktől van,
mindörökre kiterjed az istenfélőkre,
és az ő igazsága a fiak fiaira.
Azokra, kik megtartják szövetségét
és megemlékeznek parancsairól,

hogy azokat meg is cselekedjék.
Az Úr a mennyben állította fel trónusát,
királyi uralma mindenre kiterjed.
Áldjátok az Urat, angyalai mind, ti hatalmas erejűek,
akik teljesítitek szavát, mihelyt szavainak hangját halljátok!
Áldjátok az Urat, ti, mennyei erők,
szolgái, kik az ő akaratát cselekszitek!
Áldjátok az Urat, minden művei,
uralkodásának minden helyén áldjad, én lelkem, az Urat!
uralkodásának minden helyén áldjad, én lelkem, az Urat!

142. zsoltár

Uram, hallgass meg imádságomat,
vedd füleidbe esedezésemet igazságod szerint,
hallgass meg engem igazvultod szerint,
és ne szállj ítéletre szolgálóval,
mert a te színed előtt egy élő sem igazul meg!
Mert az ellenség üldözte lelkemet,
földig alázta életemet,
homályba taszított, mint a rég megholtakat.
Csüggedés tölti el lelkemet,
szívem megrendült odabenn.
Régmúlt napokra emlékeztem vissza:
végiggondoltam minden tettetted,
kezed műveiről elmélkedtem.
Kitártam feléd karjaimat,
lelkem eped utánad, mint a vízre szomjazó föld.
Hamar hallgass meg engem, Uram,
lelkem kimerült.
Ne fordítsd el tőlem orcádat,
nehogy a sírgödörbe kerülökhöz legyek hasonló!
Add, hogy korán halljam irgalmasságodat,
mert tebenned bízom!
Add tudtomra, Uram, hogy melyik úton járjak,

mert hozzád emeltem lelkemet!
Ments meg engem ellenségeimtől, Uram,
hozzád menekültem.
Taníts meg engem, hogy akaratodat cselekedjem,
mert te vagy az én Istenem,
a te jó Lelked elvezet engem az egyenes útra!
A te nevedért tarts életben, Uram,
igazvultod szerint vezesd ki lelkemet a szorongatásból!
Irgalmad folytán elpusztítod ellenségeimet,
és elveszejtet mind, akik szorongatják lelkemet,
mert én a te szolgád vagyok.
Hallgass meg engem igazvultod szerint,
és ne szállj ítéletre szolgálóval. (2x)
A te jó Lelked elvezet engem az egyenes útra.

A hat zsoltár után

Isten az Úr és megvilágosít minket! Áldott, aki az Úr nevében jó! **2. hang**
Tropárok. 2. hang.

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta
gyolcsba göngyölé * és illatos szerekkel ellátva új sírba helyezé.

Dicsőség...

Midőn leszállottál a halálhoz, halhatatlan Élet, * akkor megtörted a poklot
istenséged fényével; * s midőn a holtakat is a mélységből feltámasztottad, *
minden mennyei erők örvendezve kiálták: * életadó Krisztus Istenünk,
dicsőség néked!

Most és...

A kenethozó asszonyok előtt a sírnál megjelenő angyal ezeket mondá: * A
kenetek a halottakat illetik. * Krisztus az enyészettől idegen maradt.

I. STÁCIÓ

Áldott vagy te, Uram, taníts meg engem a te igazságaidra!

Boldogok, kiknek útjuk feddhetetlen, kik az Úr törvényében járnak.

A 118. zsoltár versei után mintadallamra írt tropárok:

Élet létedre sírba helyeztek, Krisztusom, * az angyalok serege pedig
elámult, * dicsóítottván megalázkodásodat.

Boldogok, akik az ő bizonyosságait kutatják, és teljes szívükből keresik őt.

Hogyan halhattál **meg**, te, Élet? * Hogyan **lakhatsz** sírban? * Hiszen a halál országát **megszüntetted**, * és az alvilágból föltámasztod a **halottakat**.

Am akik gonoszságot művelnek, nem az ő útjain jártak.

Magasztalunk téged, * **Jézus** Királyunk, * és tiszteljük a te sírodat és **szenvedéseidet**, * mert ezekkel mentettél meg minket az **enyészettől**.

Te rendelted parancsolataidat, hogy megtartsuk hűségesen.

Jézus Király, * ki a föld határait kimérted, * ma egy szűk sírban lakozol, * hogy a holtakat a sírokból föltámaszd.

Bárcsak arra irányulnának útjaim, hogy rendelkezéseidet megtartsam!

Jézus Krisztusom, * **mindenség** Királya! * Mi másnak a keresésére mentél az **alvilágba**, * mint hogy kiszabadítsd onnan az **emberi** nemet?

Akkor nem szégyenülök meg, ha ügyelek minden parancsodra.

A **mindenség** **Uralkodóját** * holtan látják, * és új sírba helyezik azt, * aki kiüríti a **holtak** sírjait.

Hálát adok neked, Uram, őszinte szívvel, mert igazságos ítéleteidet megtanultam.

Élet létedre * sírba **helyeztek**, Krisztus, * te pedig haláloddal **legyőzted** a halált, * és a világnak életet **fakasztottál**.

Rendelkezéseidet megtartom, csak ne hagyj el túl sokáig!

A **latrok** között * gonosztevőnek soroltak **téged**, Krisztus, * és te **mindnyájunkat** megigazulttá téve * kiszabadítottál az ősi csábító **fondorlataitól**.

Hogyan őrzi meg helyesen az ifjú az útját? Ha igéidet megtartja.

Aki szépségére nézve * minden **embernél** ékeesebb, * alakját **vesztett** halott lett, * noha a **mindenség** természetét ő **tette** ékessé.

Teljes szívemből kerestelek, ne taszíts el parancsaidtól!

Hogyan **viselheti** el * az alvilág **megjelenésedet**? * Miért nem **borul** inkább * világosságod **fénysugarától** megvakultan homályba?

Szívembe rejtettem igéidet, hogy ne vétsek ellened.

Édes Jézusom, * üdvösséget adó **világosságom**, * hogyan kerülhetsz sötét **sír** mélyére? * Ó, felfoghatatlan és kimondhatatlan **türelmesség!**

Áldott vagy te, Uram, taníts meg engem igazságaidra!

Megdöbben a **szellemi** rend, * a testnélküliek sokasága, Krisztus, * a te **felfoghatatlan** * és kimondhatatlan **eltemettetéseden**.

Dicsőség...

Mint a **mindenek** Istenét, * éneklünk **téged**, Ige, * az **Atyával** és a **Szentlélekkel** együtt, * és dicsőítjük a te isteni **temetésedet**.

Most és...

Boldognak **hirdetünk** téged, * tisztaságos **Istenszülő** * és híven tiszteljük * Fiadnak és Istenünknek három napos sírban nyugvását.

Újra az első tropár:

Élet létedre sírba **helyeztek**, Krisztusom, * az **angyalok** serege **pedig** elámult, * dicsőítvén megalázkodásodat.

Kis ekténia. Fennhangja az első stáció után:

Mert áldott a te neved és dicsőített a te országod: Atya és Fiú és Szentlélek, most és mindenkor és örökkön örökké.

A pap tömjénez és kezdjük a második stációt.

II. STÁCIÓ

Méltán magasztalunk téged, * **életadó** Krisztus, * ki a kereszten kitérted **kezeidet** * és az ellenség hatalmát **összezúztad**. (2x)

Kezeid teremtettek és alkottak engem, adj értelmet nekem, hogy megtanuljam parancsaidat!

Méltó magasztalni téged, * **mindenek** **Teremtője**, * mert a te **szenvedéseid** folytán megmenekülünk a **szenvedéstől**, * és az **enyészettől** **megszabadulunk**.

Örvendeznek a téged félők, ha rám néznek, mert a te igéidben nagyon bízom.

Megremegett a föld, * **elrejtőzött** a nap, * mikor a te soha nem alkonyodó **világosságod** * **testileg** lenyugodott a **sírba**, Krisztus.

Felismertem, Uram, hogy ítéleteid igazságosak, és jogosan aláztál meg engem.

Életadó álmod aludtál, * **Krisztus**, a sírban, * s az **emberi** nemet **fölkeltetted** * a **bűn nehéz** **álmából**.

Legyen hát irgalmasságod vigasztalásomra, szolgáltnak adott igéd szerint!

Az asszonyok közül csak én szültem **fájdalom** nélkül, * amikor téged **szültelek**, fiam; * de most a te **szenvedésed** láttán elviselhetetlen **a** **fájdalmam** * – mondá a **Szeplőtelen**.

Szálljon reám könyörületed, hogy éljek, mert az én elmélkedésem a te törvényed!

Odafönn az égben * az Atyával elválaszthatatlanul **együtt** vagy, Krisztus, * **idelent** a földön viszont **kiterített** halottnak * látnak téged a szeráfok, és **rettegnek**.

Szégyenkezzenek a kevélyek, mert jogtalanul vétettek ellenem, én pedig parancsaidról elmélkedem!

A **templom** kárpitja * kettészakad **keresztrefeszítésed**kor, Ige, * s még az **égitetek** is elrejtik **világosságukat**, * mikor a föld alatt **rejtőzöl**, te Nap!

Térjenek vissza hozzám a téged félők, és akik bizonyosságaidat ismerik!

Ki hajdan **kézintéseddel** * hoztad létre a föld**kerekséget**, * mint **halott** a föld **alá** kerültél. * **Remegj**, ég, e csoda előtt!

Szívem legyen feddhetetlen a te rendelkezéseidben, hogy meg ne szégyenüljek!

Te, aki az embert kezdeddel alkottad, * föld alá kerültél, * hogy mindenható erőddelel feltámaszd * elbukott állapotukból az embereket.

Sóvárog a lelkem üdvösséged után, nagyon reménykedem a te igéidben.

Jertek, zengjünk szent sirató éneket * a halott Krisztusnak, * mint egykor a kenethozó asszonyok, * hogy velük együtt hallhassuk majd mi is: **Örvendj**etek!

Szemeim elepednek beszédeidért, mondván: Mikor vigasztalsz meg engem?

Valóban **te** vagy, Ige, * ama ki nem üríthető illatszer, * azért a kenethozó asszonyok neked, **az** élőnek, * halottat megillető illatszert vittek.

Mert olyanná lettem, mint aszott tömlő a dérben, rendelkezéseidről meg nem feledkeztem.

Eltemetve összezúzod, Krisztus, * az alvilág **biro**dalmát, * haláloddal pedig megsemmisíted a halált, * és az enyészettől megszabadítod az embereket.

Dicsőség...

Kezdetnélküli Atyaisten, * veled egy-örökéletű Ige és Szentlélek, * az igazhító uralkodók jogarát, * erősítsd meg, mint jószágos, az ellenség ellen.

Most és...

Ki az életet szülted, * szeplőtelen tisztaságú Szűz, * tartsd távol az egyháztól az egyenetlenséget * és mint jószágos, adj békeséget!

Mindkét kar együtt ismétli az első tropárt:

MÉLTÁN MAGASZTALUNK TÉGED, * életadó Krisztus * ki a kereszten kitérted kezedet, * és az ellenség hatalmát megghiúsítottad.

Kis ekténia a következő fennhanggal;

Mert szent vagy és a dicsőség kerubjainak trónján nyugszol, és néked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal s legszentebb, jószágos és elevenítő Lelkoddal együtt, most és mindenkor s örökkön örökké.

A pap újra tömjénezz és kezdődik a harmadik stáció.

III. STÁCIÓ

Az első, vagyis a jobb oldali kar kezdi dallamosan, a harmadik hangra.

Mintadallamra írt tropárok.

Minden nemzetek énekliek * a te eltemettedesedet, Krisztusom.

Tekints reám és irgalmazz nekem, azok ítélete szerint, kik nevedet szeretik!

Levett a keresztről az Arimateai, * és sírba **helyez** téged.

Lépteimet irányítsd szavaid szerint, és semmiféle gonoszság ne legyen úr rajtam!

Kenethozó asszonyok mentek **hozzád**, Jézus, * hogy kenetet vigyenek neked jó szívvel.

Ments meg engem az emberek rágalmaitól, és megtartom parancsaidat!

Jöjjön minden teremtmény, * zengjünk temetési éneket a **Teremt**őnek!

Ragyogtasd arcodat szolgálóra, és taníts meg engem igazságaidra!

A kenethozó asszonyokkal együtt * kenjük meg mi is az élet, mint halottat!

Szemeimből patakok áradnak, mert nem tartottam meg törvényedet.

Háromszorosan boldog József, * temesd el az életadó **Kriszt**us testét!

Igaz vagy, Uram. és ítéleteid egyenesek.

Akiket ő mannával táplált, * azok sarkukat emelték a Jótevőjükk ellen.

Bizonyosságaid igazságot írnak elő, nagyon is igazat.

Akiket ő mannával táplált, * azok most epét és ecetet adnak az **Üdvöz**ítőnek.

Bizonyosságaid igazság mindörökké, tégy értelmessé, és élni fogok!

József Nikodémussal * a végtisztességet megadva eltemeti a Teremtőt.

Teljes szívemből kiáltottam, hallgass meg engem, Uram, a te igazságaidat keresem.

Életadó Üdvözítő, * dicsőség a te erődnek, mely legyőzte az alvilágot.

Hozzád kiáltottam, szabadíts meg engem, és megőrzöm bizonyosságaidat!

A Szeplőtelen holtan látott téged, Ige, * és anyai fájdalomával megsiratott.

Dicsőség...

Szentháromság egy Isten, * Atya, Fiú, Szentlélek, irgalmazz e világnak!

Most és...

Fiad feltámadását meglátⁿi * méltass minket **Ist**enszülő Szűz!

Nyomban utána:

Elővers: Áldott vagy te, Uram, * taníts meg engem a te igazságaidra!

Az angyalok gyülekezete elámult, * látván, hogy te **Üdvöz**ítőnk, * a holtak közé számíttatol, * s hogy a halál erejét megtörted, * s Ádámot is magaddal fölemelted, * s a pokoltól * megszabadítottál mindenkit.

Miért vegyítetek * bánatos könnyekkel * a drága kenetet, ó, tanítványok? * Hisz a síron tündöklő angyal * a kenethozó asszonyoknak kijelenté: * Lássátok az üres sírboltot, * és értsétek meg, * hogy az **Üdvöz**ítő * feltámadt a sírból.

Korán reggel * a kenethozók könnyezve * siettek a te sírodhoz, * de eléjük állt az angyal és örvendezve mondá: * A kesergés ideje elmúlt, ne sírjatok; * de a föltámadást * az apostoloknak hirdessétek!

A kenethozó asszonyok * eljövén a te sírodhoz, **Üdvöz**ítőnk, * és siránkoznak, * az angyal pedig szólván hozzájuk, mondá: * Mit keresitek az élet a holtak között? * Ő mint Isten * föltámadt a sírból.

Dicsőség. Imádjuk az Atyát * s a Fiút és a Szentlelket, * az egyvalóságú * Szentháromságot, * a szeráfokkal kiáltván föl: * Szent, szent, * szent vagy Uram!

Most és. Életadót szülvén, ó, Szűz, * Ádámot a bűntől megtisztítottad, * s Évának gyötrelem helyett * örömet ajándékoztál; * az élettől elesetteket pedig * arra ismét méltókká tette * a tőled megtestesült * igaz Istenember.

Alleluja! * Alleluja, alleluja! * Dicsőség néked Isten!

Kis ekténia, a következő fennhanggal:

Mert te vagy, Krisztus Istenünk, a békeesség királya, és neked dicsőítést zengünk, kezdet nélküli Atyáddal...

Kathizma 1. hang

József kikérve a te drága testedet Pilátustól, * tiszta gyolcsba göngyölte és jó illatú balzsarnokkal megkenvén, új sírba helyezte. * Ezért a hajnalban érkező kenethozó asszonyok fölkiáltottak: * Mutasd meg nekünk, Krisztus, * mint előre megmondtad, a föltámadást!

Dicsőség...

Mutasd meg nekünk Krisztus, * mint előre megmondtad, a föltámadást!

Most és...

Megrémültek az angyali karok, * látván az atya keblen lakót, amint sírba tétetik halottként, * Őt, a Halhatatlant az angyali rendek környezik * és az alvilágban levő halottakkal együtt dicsőítik, * mint Teremtőt és Urat.

50. zsoltár után Kánon, 6. hang

I. ÓDA. Ki hajdan a tenger hullámával borította el az üldöző zsnakot, * azt a megszabadítottak utódai a sírba juttatták, * mi pedig az akkori leányzókkal éneklünk az Úrnak: * Mert dicsőségesen megdicsőült

III. ÓDA. Ki a vizekre alapítottad a föld kerekességét, * látván téged teremtményeid a vesztőhelyen függni, * nagy rémület szállta meg őket: * és így kiáltottak: * Nincs más szent kívüled, Uram!

Kis ekténia után kathizma. Mintadallam. 1. hang

A te sírodat őrző katonák, Üdvözítőnk * a megjelenő angyal fényétől holtta meredtek, * ki hírül adta az asszonyoknak a te föltámadásodat. * Azért mi dicsőítünk téged, mint az enyészet legyőzőjét, * és néked hódolunk, * mint a sírből föltámadt egyedüli Istenünknek.

IV. ÓDA. Kereszthalálíg vállalt önküresítésedet előre látván Habakuk, * megborzadva kiáltott fel: * Te az erők hatalmát megtörted. Jóságos, * és az alvilágban levőknek örömhírt mondtál, mint mindenható.

V. ÓDA. Köztünk való kegyes megjelenéséről elmélkedve, Krisztus, * Izaiás el nem homályosuló világosságot látott feltündökleni, * és az éjszakából fölvirradva így kiáltott: * „Föltámadnak a holtak, * és fölélednek a sírban levők”, * és mindazok, kik a földben vannak, örvendeznek.

VI. ÓDA. Bezárta magába, de nem emésztette meg a cethal gyomra Jónást, * ki, mikor a szörnyetegből, mint hálósobából előjött, * Neked, a szenvedőnek és eltemetettnek előképe lett, * és megmondta az őrségnek: * Hiábaavaló a hazugságtok, * mert az irgalmat otthagytátok!

Kis ekténia után konták, 2. hang

Halottként látható az, ki a mélységet lezárta, * s illatszeres gyolcsba begöngyölve * a Halhatatlan halottként sírba kerül. * Asszonyok jöttek őt balzsamokkal ellátni, * és ők keservesen sírva így kiáltanak. * Ez az a legáldottabb szombat, * melyen Krisztus fölébredve harmadnap föltámad.

Ikosz:

Keresztre emelték föl a mindenség Fenntartóját, s az egész természet fölzokog, mikor őt meztelenül keresztre feszítve látja. A nap elrejtette sugarait, a csillagok elvesztették ragyogásukat, a föld nagy rémületében megrendült, a tenger kiáradt, és a kősziklák meghasadtak, sok sír megnyílt, és az elhunyt szentek holtteste föltámadt. Az alvilág nyöszörög odalent, a zsidók pedig azon tanácskoznak, hogyan titkolják el Krisztus föltámadását. Az asszonyok viszont fölkiáltanak: * Ez az a legáldottabb szombat, * melyen Krisztus fölébredve harmadnap föltámad.

VII. ÓDA. Kimondhatatlan csoda! * Ki a kemencében a szent ifjakat megszabadította a lángoktól, * most halottként sírba kerül * a mi üdvösségünkért, kik így éneklünk: * Áldott vagy te, megváltó Istenünk!

VIII. ÓDA. Rémülj meg, ég, és rendüljenek meg a föld alapjai, * mert a magasságbelit a holtak közé számítják, * és szűkös sírba helyezik. * Őt áldjátok, ifjak, * papok, énekeljétek, * és népe magasztalja mindörökké!

IX. ÓDA. Ne sirass engem, ó Anya, * látván mag nélkül méhedben fogant * Fiadat a sírban; * mert feltámadok, * és megdicsőülök, * s mint Isten dicsőségbe emelem fel azokat, * kik téged hittel * és szeretettel * szünet nélkül magasztalnak.

Fényének (2. hang):

Szent az Úr, a mi Istenünk! (3-szor)

Dicséreti sztihirák. 2. hang

Minden lélek dicsérje az Urat! * Dicsérjétek az Urat a mennyekben! * Dicsérjétek őt a magasságban! * Téged illet, Isten, az ének.

Dicsérjétek őt minden angyalai, * dicsérjétek őt minden seregei! * Téged illet, Isten az ének.

Ma a sír tartja magában a teremtmények fenntartóját, * egy kő fedí be azt, ki erényével elborította az eget. * Alszik az élet, és a pokol reszket, * Ádám pedig megszabadul bilincseitől. * Dicsőség a te gondviselésednek, Istenünk, * mellyel beteljesítettél mindent, * örök szombati nyugalmat ajándékozván nekünk * a te halottaidból való legszentebb föltámadásoddal!

Minő látványban lehet részünk! * Mi ez a ma nagy nyugalom? Az örökkévalóság királya, * aki szenvedésével teljesíté az üdvöndozást, a sírban tölti a szombatját, * új szombatot ajándékozva nekünk. * Neki énekeljük tehát: * Kelj fel Isten, ítélj meg a földet, * mert te uralkodsz mindörökké, * és nálad van a mérhetetlen nagy irgalom!

Jertek, nézzük meg a mi Életünket, * aki sírban nyugszik, hogy a sírokban levőket életre keltse! * Jertek, és a prófétával kiáltjuk Istenünknek, * akit ma Juda törzséből előttünk szunnyadva látunk: * Lefeküdtél nyugodni, mint az oroszlán, * ki költ majd fel téged. Király? Ébredj fel önmagadtól, * ki önként adtad magadat halálra érettünk! * Urunk, dicsőség néked!

6. hang

Elkérte József Jézus holttestét * és saját új sírjába helyezé; * mert neki a sírból, mint palotából kellett kiszállnia. * KI megtörted a halál hatalmát, * és az embernek megnyitottad a Paradicsom kapuit. *Uram, dicsőség néked!

Dicsőség... 6. hang

A mai nap előképét mutatta a nagy Mózes, * amikor titokzatosan erre utalt: * „És megáldotta Isten a hetedik napot”; * mert ez az áldott szombat, * ez a megnyugvás napja, * melyen az Isten egyszülött Fia minden munkájától megpihent, * mert midőn gondviselészerű halálát elszenvedte, * a szombati nyugalmat testileg megtartotta, * de aztán visszatért arra, ami előbb volt, * nekünk föltámadásával örök életet ajándékozva, * mint egyetlen jóságos és emberszerető.

Most és...

Áldásteljes vagy te, Istenszülő Szűz, * mert a tőled megtestesült a poklot meghódítá; * Ádámot visszahívta, * az átkot megszüntette, * Évát fölszabadította s a halált holtta tette, * és bennünket új életre ébresztett. * Azért énekelve kiáltjuk: * Áldott vagy Krisztus Istenünk, * ki ezeket így akartad, dicsőség néked!

Nagy dicsőítés.

Dicsőség a magasságban Istennek, * és békesség a földön, jóakarát az emberekben! * Dicsérünk téged, áldunk téged, imádunk és dicsőítünk téged. * Hálát adunk néked a te nagy dicsőségedért, Urunk, mennyei Királyunk! * Mindenható Atyaisten, egyszülött Fiú, Úr Jézus Krisztus és Szentlélek Úristenünk! * Isten Báránya, az Atyának Fia, * ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk; * ki elveszed a világ bűneit, fogadd el a mi imádságainkat; * ki ülsz az Atyának jobbján, könyörülj rajtunk; * mert egyedül te vagy szent, * te egyedül Úr, * Jézus Krisztus, az Atyaisten dicsőségére! Ámen! Mindennap áldunk téged, és dicsérjük nevedet örökké és mindörökkön-örökké. * Add Urunk, hogy e napon minden büntől megőrizzük magunkat! * Áldott vagy te, Urunk, atyáinknak Istene! * Dicséretes és dicsőséges a te neved mindörökké. Ámen. * Legyen Uram a te kegyelmed rajtunk, * amint tebenned bízunk! * Áldott vagy te, Urunk, taníts meg minket a te igazságaidra! * Áldott vagy te, Uralkodó, oktass bennünket a te igazságaidra! * Áldott vagy te, Szent, * világosíts meg minket a te igazságaiddal! Uram, menedékünk voltál nekünk nemzedékről nemzedékre. Én mondám: Uram, irgalmazz nekem és gyógyítsd meg az én lelkemet, mert vétkeztem teellened!

Hozzád menekülék Uram, taníts meg engem, hogy a te akarodat cselekedjem, * mert te vagy az én Istenem, * mert nálad van az életnek

forrása, * és a te világosságodban látjuk meg a világosságot. * Nyújtsd kegyelmedet a téged ismerőknek!

Egyszer a pap, kétszer a nép:

Szent Isten, * szent Erős, * szent Halhatatlan * irgalmazz nekünk!

Háromszoros éneklése közben körmenet.

Az istenfélő József * levevén a fáról a te legtisztább testedet, * tiszta gyolcsba göngyölé * és illatos szerekkel ellátva új sírba helyezé.

A próféta olvasmány tropárja, 2. hang

Ki a világ határait összetartod, Krisztus, * megengeded, hogy a sírbolt tartson fogva téged, * azért, hogy az alvilágba bukástól megváltsd az emberiséget * és halhatatlan életre ébressz bennünket, * mint halhatatlan Isten!

Prokimen. 4. hang

Kelj föl, Uram, segíts meg minket, és szabadíts meg minket a te nevedért!

Elővers: Isten, fülünkkel hallottuk, atyáink adták tudtul nekünk művedet, melyet az ő napjaikban, a régi napokban cselekedtél.

Olvasmány: Ez 37, 1-14

Prokimen. 7. hang

Kelj fel, Uram, Isten, emeld föl kezedet, ne feledkezzél el végképp szegényeidről!

Elővers: Hálát adok neked. Uram, teljes szívemből, elbeszélem minden csodádat.

Apostol: 1Kor 5,6-8; Gal 3,13-14

Alleluja 5. hang

Elővers: Keljen föl az Isten, és széledjenek el az ő ellenségei, és fussanak orcája elől, kik őt gyűlölik!

Elővers: Mint elenyészik a füst, enyészzenek el, mint elolvad a viasz a tűz színe előtt.

Elővers: Úgy vesszenek el a bűnösök Isten színe elől, és az igazak vigadjanak!

Evangélium: Mt 27, 62-66

Ekténiák. Elbocsátó.